

De mis die wij missen

Als ik de kerk in ga om daar eindelijk weer de mis bij te wonen, zie ik al wat mensen: sommige met twee, de meeste alleen op een eilandje van lege stoelen. Met zo weinig volk, lijkt de kerkruimte absurd groot. Mijn eerste indruk valt tegen. Misschien toch liever een tv-mis, die zich afspeelt in een altijd nieuw decor, gaande van de soberheid van een moderne kerk tot de pracht van een gotische kathedraal. En met uiteraard een telkens andere celebrant, prekend in eigen stijl: van bevlogen tot belerend, van volks tot ingetogen.

Maar toch. Weegt die afwisseling op tegen de viering in je eigen parochiekerk? Ik probeer de vertrouwde rituelen te volgen en de bijna leegheid van de ruimte te vergeten. Maar zij doet me denken aan de oorlogsjaren, toen mensen schouder aan schouder knielden, iedere bidstoel bezet. Ze smeekten om vrede, zochten bemoediging bij God en bij elkaar. Ook nu hebben we daar nood aan, maar weinigen zoeken het nog in de zondagsviering. Wie dat wél doet, moet zich tijdig inschrijven, want slechts vijftien gegadigden zijn toegelaten. Misschien worden het er vijftig tegen Pasen?

Ik sluit mijn ogen en voel me omringd door gestorven geliefden, door vrienden met hun verhaal, mensen die ik op nieuwsbeelden zag. De doden zien er niet dood uit: ze stralen. Maar een achternichtje mailt me dat bij haar zwangere dochter een levensbedreigende borstkanker werd gevonden. Een vriendin leeft na een verkeersongeval onafgebroken in pijn. De dokters verklaren zich machteloos. Op internet zag ik een video over Myanmar, waar soldaten, na een militaire staatsgreep, met scherp op wanhopige betogers schieten. Plots komt een kloosterzuster in beeld, gekleed in een lang habijt met een kruisje op haar borst. Ze roept naar de militairen dat het gedaan moet zijn met het vermoorden van vaders, moeders, kinderen. Twee militairen vallen op hun knieën, vouwen, zoals de zuster, hun handen in gebed. Een ander nieuwsbeeld toont een man in een besneeuwd vluchtelingenkamp, die zijn half weggewaaide, gescheurde tent probeert recht te zetten. Verkleumde kinderen kijken toe. Er is de vrouw in Yemen, met haar van honger gestorven baby in de armen. En een lijmsnuivende straatjongen in Colombia. Nog en nog mensen, groot en klein, arm, ziek, gemarteld, misbruikt... Het boek van de wereld staat vol wreedheid en tragiek. Maar er zijn ook sterke hoofdstukken zoals dat over de Congolese vrouw die haar man, zoontjes en babydochter zag vermoorden, zelf verkracht werd, naar het woud kon vluchten waar ze drie verlaten kinderen aantrof. Ze verzorgde hen, werd opgevangen in een klooster en nam, zodra ze weer op eigen benen stond, de drie kinderen mee, alsof het de hare waren.

De mis is bijna gedaan. De pastoor heeft de vredeswens uitgesproken. Wij, 'de vijftien', delen die wens, wuivend en glimlachend naar elkaar. Dat kan alleen in de

kerk. Voor het tv-scherm heb je, als je alleen woont, niemand om je hand naar op te steken. Dus ja, toch liever de mis bijwonen in je kerk.

*Onder de titel **De mis die wij missen** schrijft de Nederlandse dichter en schrijver Willem Jan Otten, al maandenlang een wekelijkse column in het Katholiek Weekblad. Otten bekeerde zich tot ons geloof en schrijft daar veel en vurig over. Voor katholieken die zoals hij graag naar de mis gaan, verzoon hij een woord: de **mismissers**.*

Als nieuwbakken mismisser, schrijf ik me in voor de volgende viering. En voel me vrij om voor dit stukje Ottens titel over te nemen. Met bronvermelding, natuurlijk
T.S